

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 14C/55/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612208840
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 08. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Račko
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2017:6612208840.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudcom JUDr. Miroslavom Račkom v spore žalobcu BBF capital a.s., Námestie SNP 17, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 618 268, zast. JUDr. Denisou Precákovou, advokátkou so sídlom Tajovského 3, 974 01 Banská Bystrica proti žalovanému Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073 v konaní o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci takto

rozhodol:

Žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť 11 067,23 Eur s 9% úrokom z omeškania ročne zo sumy 11 067,23 Eur od 19.06.2014 do zaplatenia.

Vo zvyšku žalobu čo do zaplatenia úroku z omeškania zamietá.

Žalovaný je povinný žalobcovi nahradiť trovy konania v celom rozsahu, ktorých výška bude určená osobitným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa v žalobnom návrhu domáhal prisúdenia 11 067,23 Eur s prísl. proti žalovanému na tom skutkovom základe, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.01.2006 medzi postupcom JUDr. Ivetou Ďurčaťovou ako správkyňou konkurznej podstaty úpadcu ESSEX, a.s. "v konkurze", so sídlom Priemyselná 248, 965 21 Ladomerská Vieska, IČO: 31 604 650 a postupníkom, t.j. spoločnosťou žalobcu boli na postupníka postúpené pohľadávky špecifikované v prílohe zmluvy. Predmet žaloby na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa vzťahuje na jednotlivé postúpené pohľadávky v čase postúpenia už prebiehajúcej exekúcie na Exekútorskom úrade JUDr. Juraja Frantu a to konkrétne proti povinným N. C. č. ExÚ 357/1996, M. Z. č. ExÚ 370/1996, A. M. Č.. N. XXX/XXXX, B. Š. N. XXX/XXXX, M. J. N. XX/XXXX, B. K. N. XX/XXXX, M. A. N. XXX/XXXX, Z. P. N. XXX/XXXX, B. Z. N. XXX/XXX7. Minister spravodlivosti SR na základe vlastnej žiadosti odvolal súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu z funkcie súdneho exekútora, so sídlom Exekútorského úradu v Lučenci. Výkon funkcie súdneho exekútora zanikol k 31.01.2009. Za zástupcu menovaného bol poverený JUDr. Miroslav Šupa, súdny exekútor so sídlom Exekútorského úradu v Nitre. JUDr. Miroslav Šupa ako náhradník po odvolanom súdnom exekútorovi JUDr. Jurajovi Frantovi oznámeniami o stave exekúcie v exekučných konaniach oprávneného spoločnosti BBF capital, a.s., Námestie SNP 17, Banská Bystrica oznámil ku prebiehajúcim exekúciám mala byť oprávnenému u N. C. O. A. X XXX,XX N., F. M. Z. XX,XX N., F. A. M. X XXX,XX N., F. B. Š.Z. X XXX,XX N., M. J. XXX,XX N., F. B. K. XXX,XX N., F. M. A. XXX,XX N., F. Z. P. X XXX,XX N. Q. F. B. Z. XXX,XX Eur, ktoré sumy by zostávalo poukázať na účet oprávneného po odpočítaní oprávnených odmien exekútora a hotových výdavkov na spise, pričom tieto sumy sa na účtoch súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu nenachádzali a neboli poukázané na účet náhradníka exekútora. Čo sa týka právneho zhodnotenia skutkového stavu, žalobca opieral svoj nárok ustanovením § 3 ods. 1 zákona

č. 514/2003 Z.z., ďalej o ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 z tohoto zákona, ustanovenia § 9 ods. 1, 2 a § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 1 tohoto zákona. V zmysle vyššie citovaných ustanovení zákona mal žalobca za to, že právo na náhradu škody si môže osoba dotknutá nesprávnym úradným postupom uplatniť súdnou cestou za predpokladu, že jej vznikla škoda v dôsledku nesprávneho úradného postupu, dotknutá osoba požiadala o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody príslušný orgán a príslušný orgán do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku neuspokojil nárok dotknutej osoby, ani jeho časť. Žalobca sa na podklade uvedeného domáhal uplatnenia nároku na náhradu škody z dôvodu nesprávneho postupu súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu pri výkone exekučnej činnosti a to vo vzťahu k predmetným exekučným konaniam vyššie uvedeným. Poverený exekútor JUDr. Juraj Franta pri výkone exekučnej činnosti nepostupoval v súlade s Vyhláškou č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov. V zmysle ustanovenia § 16 ods. 2 vyhlášky o odmenách ak súdny exekútor pri exekúcii na peňažné plnenie vymôže časť pohľadávky pred jeho vylúčením z vykonávania exekúcie, alebo pred jej zastavením pri určovaní jeho odmeny sa postupuje podľa § 5 s tým, že základom na určenie tejto odmeny je výška vymoženej pohľadávky. Vzhľadom na skutočnosť, že bol JUDr. Juraj Franta odvolaný z funkcie súdneho exekútora, má za povinnosť v súlade s citovaným ustanovením vyhlášky o odmenách zosúladiť svoju odmenu a vypočítať ju tak, že základom na určenie tejto odmeny bude výška vymoženej pohľadávky pre oprávneného ku dňu odvolania. Súdny exekútor odvolaný z funkcie si preto nemohol ponechať odmenu vo výške určenej z vymáhanej sumy uvedenej v poverení na vykonanie exekúcie. Žalobcovi tým vznikla v dôsledku nesprávneho postupu súdneho exekútora v jednotlivých exekučných konaniach škoda spolu vo výške 11 067,23 Eur. V zmysle ustanovenia § 15 zákona žalobca podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci doručenej dňa 19.09.2011 príslušnému orgánu konajúceho v mene štátu, t.j. Ministerstvu spravodlivosti SR. V stanovenej lehote 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti ministerstvo neuspokojilo žalobcov nárok na náhradu škody, alebo jej časti. Ministerstvo listom zo dňa 14.03.2011 oznámilo právnenému zástupcovi žalobcu, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku nevyhovelo a žiadosť bola vyhodnotená ako nedôvodná. Pasívna legitímácia žalovaného je založená zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. V súlade s vyššie citovaným ustanovením § 3 ods. 1 zákona štát zodpovedá za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci, mimo iné nesprávnym úradným postupom. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu. Pre zreteľnosť citovaného ustanovenia žalobca smeruje túto žalobu voči štátu zastúpením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a v rámci nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci si poškodený uplatňuje skutočnú škodu vo výške 11 067,23 Eur spôsobenú vo vyššie spomínaných exekučných konaniach, ktorá mu bola spôsobená nesprávnym úradným postupom Exekútorského úradu JUDr. Juraja Frantu pri výkone exekučnej činnosti.

2. Žalobca na pojednávaní prostredníctvom svojej splnomocnenej právnej zástupkyne uviedol, že sa v plnom rozsahu čo do skutkového stavu, ako aj právneho zdôvodnenia pridrižava žalobného návrhu. Tohoto nároku sa domáha v dôsledku nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora JUDr. Juraja Franta, ktorý pri výkone svojej exekučnej činnosti nepostupoval v súlade s právnymi predpismi, tak ako vyplýva z jednotlivých oznámení o stave exekúcií doručených JUDr. Miroslavom Šupom, ktorý pri výpočte odmeny exekútora nepostupoval v súlade s vyhláškou § 16 ods. 2 Vyhlášky č. 288/1995 Z.z. a hoci v jednotlivých konaniach boli vymožené pohľadávky, tieto neboli z jeho strany vysporiadané a neboli poukázané oprávnenému a ku dňu prevzatia jednotlivých exekučných spisov a účtov sa tieto finančné prostriedky nenachádzali na účtoch, a ani neboli súdnym exekútorom poukázané. V dôsledku takéhoto nesprávneho úradného postupu vznikla žalobcovi škoda, ktorú vyčíslil v celkovej sume 11 067,23 Eur, ktorú si v tomto konaní uplatňuje z titulu náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. . Má za to, že súdny exekútor je štátom poverená osoba v zmysle § 5 EP sa vykonávanie exekučnej činnosti a vykonávanie exekučnej činnosti sa považuje za výkon verejnej moci, v súvislosti s čím poukázal na pasívnu legitímáciu žalovaného v s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 514/2003 Z.z. .

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení ako aj na pojednávaní uviedol, že na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je potrebné kumulatívne splnenie troch podmienok, a to, aby nastala skutočnosť, ktorá môže mať, resp. má za následok vznik škody, vznik

samotnej škody a predovšetkým príčinná súvislosť medzi skutočnosťou, ktorej následkom má byť utrpená škoda a škodou. V konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom môže byť úspešný len ten žalobca, ktorý preukáže 3 skutočnosti zároveň, a to že postup orgán verejnej moci voči jeho osobe napĺňa znaky nesprávneho úradného postupu, že žalobcovi vznikla škoda a tiež, že táto škoda by nebola vznikla, keby orgán verejnej moci postupoval správne, t.j. v súlade so zákonom. Ak nie je daná príčinná súvislosť, nevzniká zodpovednosť za škodu, pričom nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, ale vždy sa vyžaduje dôkaz o jej existencii. Žalovaný mal za to, že v danom prípade nedošlo k naplneniu zákonných podmienok na priznanie nároku na náhradu škody a žiadal žalobu proti Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti SR v celom rozsahu zamietnuť.

4. Žalobca opieral svoj nárok o skutočnosť, že JUDr. Franta si po odvolaní z funkcie súdneho exekútora a s tým súvisiacim vylúčením z výkonu exekúcie v konaniach vedených na jeho úrade v prospech žalobcu ako oprávneného nesprávne v rozpore s Vyhláškou MS SR č. 288/1995 Z.z. o odmenách a náhradách exekútorov v znení neskorších predpisov vypočítal výšku odmeny za výkon exekúcie keď ako základ pre výpočet odmeny nesprávne použil výšku vymáhanej pohľadávky v zmysle § 4 ods. 1 vyhlášky, a nie výšku skutočne vymoženej časti pohľadávky v zmysle § 16 ods. 2 vyhlášky. Týmto konaním súdneho exekútora mal byť žalobca ukrátený na svojich právach a bola mu spôsobená škoda, keďže o sumu takto nesprávne vyúčtovanej odmeny exekútora sa znížila výška plnenia, ktorú od JUDr. Frantu v jednotlivých exekučných konaniach mal obdržať, tak ako je uvedené vo vyúčtovaniach jednotlivých konaní oznámených žalobcovi náhradník odvolaného JUDr. Frantu, a to JUDr. Šupom. V danej veci nie je vo vzťahu k žalobcovi založená zodpovednosť žalovaného za škodu, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená konaním súdneho exekútora, ako ani povinnosť na jej náhradu, nakoľko žalobca nepreukázal samotnú skutočnosť, že by došlo k vzniku škody v podobe a rozsahu ako uvádza v žalobnom návrhu. Až po právoplatnom skončení exekučných konaní je možné skonštatovať vznik takejto ujmy, ako i zisťovať príčinu jej vzniku, teda či k neuspokojeniu oprávneného došlo z objektívnych dôvodov, alebo bola ujma spôsobená výlučne konaním súdneho exekútora, ktorý síce od povinného vymohol plnenie v rozsahu pokrývajúcim nárok oprávneného a trovy exekúcie, no oprávnený napriek tomu nebol uspokojený v plnej výške. Poukázal na predčasnosť žaloby z toho hľadiska, že exekučné konania neboli ešte skončené, po právoplatnom skončení každého namietaného exekučného konania bude možné určiť výšku oprávnenej odmeny súdneho exekútora a následne prípadný rozdiel medzi touto oprávnenou odmenou a sumou, ktorú si súdny exekútor ponechal. Tvrdil ďalej, že medzi oprávneným a súdnym exekútorom existuje záväzkový právny vzťah, z ktorého vyplýva, že pokiaľ exekútor si ponechal vyššiu čiastku než si ponechať mal, môže sa oprávnený obrátiť na tohoto súdneho exekútora a v prípade, že tieto finančné prostriedky mu nebudú dobrovoľne vydané, môže si uplatniť žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia proti tomuto súdnemu exekútorovi. Taktiež si môže uplatniť žalobu na vydanie plnenia, čo je v súlade s Rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 361/2009, ktoré de facto hovorí, že pokiaľ sa veriteľ môže domáhať uspokojenia svojho nároku od dlžníka, má takto učiniť pokiaľ bude nárok neuspokojený, môže sa domáhať náhrady škody voči orgánu verejnej moci spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Až momentom preukázania nemožnosti si uplatňovania nároku dlžníka, až potom sa môže domáhať uspokojenia svojich nárokov na orgáne verejnej moci.

5. Po vykonaní príslušného dokazovania I. stupňový súd žalobu žalobcu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Okresný súd pri posúdení veci bol toho názoru, že pokiaľ si súdny exekútor JUDr. Juraj Franta ponechal finančné prostriedky, ktoré mu nepatria, došlo na jeho strane k zväčšeniu majetku a naopak na strane oprávneného k jeho zmenšeniu v prípade skončených exekúcií a pokiaľ sa takáto skutočnosť preukáže, žalobca si môže svoje nároky uplatniť voči JUDr. Jurajovi Frantovi žalobami v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom až v prípade, že by tieto jeho nároky ktoré by sa preukázali ako oprávnené nebolo možné uspokojiť od uvedeného subjektu, mohol by sa žalobca so svojim nárokom obrátiť na príslušný súd z titulu náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči Ministerstvu spravodlivosti SR. Mal ta to, že žaloba je v tomto štádiu predčasná čo sa týka tak skončených exekúcií, ako aj prebiehajúcich a preto ju z tohto dôvodu ako nedôvodnú zamietol.

6. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ako úspešnému účastníkovi náhradu trov konania nepriznal, pretože tieto si žalovaný neuplatnil.

7. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na ustanovenie § 2 ods. 1, § 5 ods. 2, a § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a argumentoval, že pokiaľ v ustanovení § 33 ods. 1 Exekučného poriadku je zakotvená zásada subsidiarity, uplatňovaná medzi dvoma právnym predpismi, pričom priama zodpovednosť súdneho exekútora podľa Exekučného poriadku sa uplatní až vtedy, keď osobitný zákon (ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z.) neustanovuje inak, nie je potom dôvod a ani zákonný predpoklad uplatniť si nárok na náhradu škody alebo vydanie bezdôvodného obohatenia najskôr u súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu, a až potom, keď uspokojenie jeho nároku sa stane nemožným, obrátiť sa s týmto nárokom na príslušný súd podaním žaloby voči Ministerstvu spravodlivosti SR z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Vzhľadom na nesprávny úradný postup súdneho exekútora žalobcovi, ako oprávnenému v jednotlivých exekučných konaniach, vznikla škoda, spočívajúca v rozdiel medzi odmenou, ktorá odvolanému súdnemu exekútorovi JUDr. Jurajovi Frantovi patrila podľa § 16 ods. 2 vyhlášky č. 288/1995 Z. z. a odmenou, respektíve sumou, ktorú si JUDr. Juraj Franta ponechal. Taktiež žalobca argumentuje, že skutočnosť, že exekučné konania neboli doposiaľ zastavené, ale ešte stále prebiehajú, nie je rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie vzniku škody. Pokiaľ už pôvodný exekútor JUDr. Juraj Franta vymohol určitú časť vymáhanej pohľadávky, novoustanovený exekútor JUDr. Miroslav Šupa už nemôže pre tú istú časť pohľadávky vykonávať exekúciu znova. Skončenie exekučných konaní v tomto prípade nie je právne relevantnou podmienkou pre určenie, či škoda vznikla a v akej výške. Podľa názoru odvolateľa právne relevantnou skutočnosťou pre určenie vzniku škody je okamih odvolania súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu z vykonávania exekučnej činnosti, nakoľko k tomuto okamihu bolo zrejmé, v akej výške sa podarilo vymôcť pohľadávku a v akej výške mu vznikol nárok na odmenu podľa § 16 ods. 2 vyhlášky. Pokiaľ exekútor vymohol časť z celkovej vymáhanej pohľadávky a bol oprávnený na odmenu vypočítanú len z tejto skutočne vymoženej pohľadávky (nie z celkovej vymáhanej pohľadávky), potom zvyšná časť vymoženej sumy po odpočítaní tejto odmeny prislúcha oprávnenému a mala aj byť vyplatená oprávnenému. Finančné vyúčtovanie spisu sa vykonáva podľa ustanovenia § 16a Exekučného poriadku ku dňu zániku výkonu funkcie exekútora, a nie ku dňu skončenia exekučného konania, tak ako to uvádza prvostupňový súd v napadnutom rozhodnutí. Odvolateľ taktiež poukázal na skutočnosť, že pokiaľ by prijal záver prvostupňového súdu, že najprv si mal uplatniť nárok voči súdnemu exekútorovi a až potom, ak by tieto nároky nebolo možné uspokojiť od tohto subjektu, by sa mohol obrátiť so svojim nárokom na príslušný súd titulom náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, vzniká tu odôvodnená obava, že jeho nárok na uplatnenie náhrady škody by sa už premlčal. Žalobca v závere odvolania uviedol, že takýmto postupom bolo zasiahnuté do jeho základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, keď nesprávnym právnym posúdením veci prvostupňový súd vydal nesprávne rozhodnutie vo veci. Pokiaľ by aj išlo o predčasne podanú žalobu, žalobca je toho názoru, že to nie je dôvod na jej zamietnutie, najmä vzhľadom na reálnu možnosť premlčania jeho nároku a súd mal konanie prerušiť podľa § 109 ods. 2 písmena c/ O.s.p., nakoľko prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Odvolateľ z uvedených dôvodov navrhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu a žalobe v plnom rozsahu vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť mu trovy konania, alternatívne, že súd preruší konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., respektíve napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

8. Vyjadrenie k odvolaniu podané nebolo.

9. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 14Co/31/2013-142 zo dňa 10.09.2013 rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom odvolací súd konštatoval nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa s prihliadnutím na ust. § 5 ods. 2 a § 33 ods. 1 Exekučného poriadku. Poukázal na to, že ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, ktoré ustanovuje, že exekútor zodpovedá za škodu tomu, komu ju spôsobil on alebo jeho zamestnanec v súvislosti s činnosťou podľa tohto zákona, avšak výlučne len v prípade, ak osobitný zákon, ktorým je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, neustanovuje inak. Táto osobitná právna norma (zákon č. 514/2003 Z. z.) však upravuje presný procesný postup subjektu, ktorý sa domáha náhrady škody zo zodpovednosti pri výkone verejnej moci a v zmysle ktorého zákona aj žalobca doposiaľ správne a zákonne postupoval. Poukázal na to, že na osobitné postavenie súdneho exekútora priamo pamätá aj táto osobitná právna norma, nakoľko § 4 ods. 1, písm. a) bod 3 výslovne ustanovuje, že vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu

(Exekučného poriadku). Poukázal na to, že predmetný názor odvolacieho súdu zodpovedá ustálenej judikatúre. Na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k účastníkom exekučného konania (napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 58/2009, ktoré podrobne rieši postavenie exekútora pri výkone exekučnej činnosti, ako aj charakter vzťahov medzi súdnym exekútorom a účastníkmi exekučného konania). Odvolací súd mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je tak vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti nesprávne a nezodpovedá existujúcemu právnomu stavu veci. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok podľa ust. § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p. zrušil v celom rozsahu a vec podľa ust. § 221 ods. 2 O.s.p. vrátil okresnému súdu na nové rozhodnutie.

10. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie z dôvodu, že postupom a rozhodnutím odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Za odňatie možnosti konať pred súdom dovolateľ považoval to, že odvolacím súdom vyslovený právny názor nie je správny, nezodpovedá skutkovo a právne v rovnakých veciach rozhodovacej činnosti všeobecných súdov i Ústavného súdu SR (viď rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.05.2013, sp. zn. 16Co/391/2012 v spojení s potvrdeným rozsudkom Okresného súdu Lučenec zo dňa 12.10.2012, č. k. 9C/65ú2012-64, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 27.06.2013, sp. zn. 14Co/221/2012, sp. zn. II.ÚS 165/2012, sp. zn. II.ÚS 4/2012), ide o odchylenie sa z vlastnej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach, čím je dotknutý princíp právnej istoty, ktorého komponentom je predvídateľnosť práva, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, čo zakladá i arbitrárnosť v rozhodovaní a porušenie práva na spravodlivé konanie. Z citovaných rozhodnutí je zrejmé, že záver odvolacieho súdu, podľa ktorého na strane súdneho exekútora nemôže vo vzťahu k účastníkom exekučného konania dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka, je nesprávny. Interpretácia poskytnutá odvolacím súdom je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe a odklonom od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody rozhodnutia, ktorými súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax. Nesprávny názor odvolacieho súdu je pre súd prvého stupňa záväzný, ďalej sa ním musí riadiť, a preto v ďalšom priebehu konania sa žalovanému odníma možnosť konať pred súdom, lebo s takto vysloveným názorom nemôže polemizovať, čo možno označiť za zásah do jej práv na spravodlivé rozhodnutie založené na riadnom odôvodnení.

11. Žalobca sa nestotožnil s právnym názorom žalovaného v dovolaní. Poukázal na rozhodnutia súdov, ktoré odporujú argumentácii žalovaného a svedčia o odlišnom používaní i výklade komentovaných právnych predpisov súdmi (viď uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo 58/2009 zo dňa 14.01.2010, sp. zn. 2Cdo 48/2010 zo dňa 21.12.2010, sp. zn. 2Cdo 155/2011 zo dňa 21.12.2011 prezentujúce názor, že pri kolízii nárokov má vzhľadom na subsidiárnu povahu nároku na bezdôvodné obohatenie prednosť nárok na náhradu škody).

12. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 8Cdo/142/2014 zo dňa 03.06.2015 uznesenie krajského súdu zo dňa 10.09.2013 sp. zn. 14Co/31/2013 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie, keď dospel k záveru, že je nesporné, že zrušujúce rozhodnutie odvolacieho súdu sa v danom prípade opiera o ust. § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p., pričom predpokladom jeho naplnenia sú nedostatky konania pred súdom prvej inštancie pokiaľ ide o právne posúdenie vecí a v tejto súvislosti i nedostatočné zistenie skutkového stavu veci. Odvolací súd súdu prvej inštancie vyčítal nesprávne právne posúdenie vecí, pričom však odvolací súd neuvádza žiadne skutočnosti, ktoré v doterajšom priebehu konania neboli súdom prvého stupňa zistené i keď boli pre rozhodnutie potrebné. Absencia dôvodov zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v otázke nedostatočného zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie zakladá nepreskúmateľnosť odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia i pochybnosť o tom, či boli splnené všetky podmienky pre jeho vydanie v zmysle § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p. Dovolací súd dospel k záveru, že v dôsledku nedostatku odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, čo je výsledkom procesného pochybenia odvolacieho súdu (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.), žalovanému bola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O.s.p. Za odňatie možnosti konať pred súdom možno totiž považovať každý nesprávny postup súdu, ktorý v opravnom konaní bráni možnosti vecného preskúmania veci a v ňom dosiahnuť meritórne rozhodnutie. Z týchto dôvodov dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

13. Odvolací súd poukázal na to, že žalobca (ako oprávnený v rôznych exekučných konaniach voči viacerým povinným) sa domáhal voči Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR nároku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa ust. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, písm. a) bod 3, § 9 ods. 1 a 2, § 16 ods. 11 a § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci dôvodiac, že mu vznikla škoda nesprávnym úradným postupom pôvodne povereného súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu v konkrétnych exekučných konaniach vedených u tohto súdneho exekútora pod sp. zn. EX 10370/96, EX 10093/97, EX 10095/97, EX 10357/96, EX 10082/92, EX 10097/97, EX 10105/97, EX 10109/97 a EX 10110/97 tým, že odvolaný súdny exekútor JUDr. Juraj Franta si nesprávne, v rozpore s vyhláškou MS SR č. 288/1995 Z. z., vypočítal výšku odmeny za výkon exekúcie, keď ako základ pre výpočet odmeny nesprávne použil výšku vymáhanej pohľadávky v zmysle § 4 ods. 1 vyhlášky a nie výšku skutočne vymožennej časti pohľadávky v zmysle § 16 ods. 2 cit. vyhlášky. Týmto konaním súdneho exekútora žalobca mal byť ukrátený na svojich právach a bola mu spôsobená škoda, pretože o sumu takto nesprávne vyúčtovanej odmeny exekútora sa znížila výška plnenia, ktorú od JUDr. Juraja Frantu v jednotlivých exekučných konaniach mal žalobca ako oprávnený obdržať tak, ako je to uvedené vo vyúčtovaniach jednotlivých exekúcií oznámených žalobcovi náhradníkom odvolaného exekútora súdnym exekútorom JUDr. Miroslavom Šupom. Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR, ako orgán príslušný v zmysle ust. § 4 ods. 1, písm. a) bod 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej súdnym exekútorom pri výkone verejnej moci, a to podaním zo dňa 27.07.2001, ktoré bolo MS SR doručené dňa 19.09.2011. MS SR stanoviskom zo dňa 14.03.2012 žalobcovi oznámilo, že jeho žiadosti nevyhovelo, a to vzhľadom na prebiehajúce exekučné konanie, v dôsledku čoho nebolo v jeho prípade preukázané kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody.

14. Podľa § 3 ods. 1, písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

15. Podľa ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

16. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia svojho nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

17. Odvolací súd poukázal na to, že ústavnoprávny základ nároku na náhradu škody v prípade nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci je daný článkom 46 ods. 3 Ústavy SR - ústavný zákon č. 460/1992 Zb. a svoje konkrétne vyjadrenie našiel v osobitnom zákonom predpise, a to Zákone o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, zákon č. 514/2003 Z. z., čím došlo k zákonnej úprave riešenia situácií, pri ktorých sa javí preskúmvacia a následná prípadná zrušovacia, resp. zmeňovacia činnosť orgánov verejnej moci, ktoré preskúmvajú zákonnosť rozhodnutí, resp. správnosť úradného postupu, ako nedostačujúca. Dôvody tejto nedostatočnosti môžu spočívať tak v potrebe výraznejšej ochrany základných princípov právneho štátu, ako aj v potrebe dôraznejšej garancie základných práv a slobôd poškodených subjektov. Predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravuje Zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci taxatívne tak, že v nadväznosti na prejednávaný prípad týmito sú:

1. existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu;
2. vznik škody;
3. príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom;
4. zrušenie rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom;
5. predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom;
6. neuspokojenie nároku na náhradu škody príslušným orgánom do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

V prejednávacom prípade sa okresný súd vôbec nezaoberal splnením predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, ktorej sa podanou žalobou žalobca domáhal, keď dospel k záveru, že žalobca sa mal primárne domáhať svojho nároku voči subjektu, ktorý škodu spôsobil, teda voči osobe súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu, a to v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia a až následne, pokiaľ by tieto jeho nároky, ktoré by sa preukázali ako oprávnené, neboli možné uspokojiť od tohto zodpovedného subjektu, mohol sa žalobca so svojim nárokom obrátiť na príslušný súd z titulu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči Ministerstvu spravodlivosti SR.

18. S uvedeným právnym názorom sa však odvolací súd nemohol stotožniť. Ak štát má byť považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktoré priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nespôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov verejnej moci konať zákonne a nedopúšťať sa nesprávneho úradného postupu, na druhej strane štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný a zasahujúci do základných práv jednotlivca formou či už nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Uvedená zásada je zdôraznená v ust. § 3 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, keď zákonodarca stanovil, že štát sa zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci nemôže zbaviť. Z uvedeného je potom zrejmé, že pokiaľ Zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci taxatívne stanovuje podmienky zodpovednosti štátu za škodu, ich výpočet nie je možné rozširovať, ale ani zužovať. Zároveň posudzovanie splnenia jednotlivých podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu musí vychádzať zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle článku 46 ods. 3 Ústavy SR. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú možno objektívne vyjadriť (vyčíslieť) v peniazoch a ktorá sa prejavuje ako škoda skutočná a ušlý zisk (R 55/1971). Skutočnou škodou je majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení existujúceho majetku poškodeného a ktorá predstavuje majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do pôvodného stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné alebo účelné (R 27/1977, R 5/1978). Pokiaľ okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že žalobca sa mal primárne domáhať svojho nároku voči subjektu, ktorý škodu spôsobil, teda voči osobe súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu, a to v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia, z odôvodnenia rozsudku okresného súdu nemožno vyvodiť, či okresný súd konaním o plnenie mienil konanie voči súdnemu exekútorovi z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle Exekučného poriadku. Pokiaľ okresný súd v odôvodnení uviedol, že sa žalobca mal domáhať primárne svojho nároku voči JUDr. Jurajovi Frantovi z titulu vydania bezdôvodného obohatenia, odvolací súd uvádza, že ustanovenia upravujúce občianskoprávnu zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie majú len subsidiárny charakter a samotné bezdôvodné obohatenie tak predstavuje len podporný titul pre ochranu osoby postihnutej v majetkovej sfére v prípade, že neexistuje iný, primárny titul, ktorým môže byť napr. existencia platnej zmluvy, spôsobenie škody a pod. Záver o subsidiárnom charaktere nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia formulovaný spôsobom, že „nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia je možné uplatniť len v tom prípade, ak nie sú podmienky pre dosiahnutie rovnakého uspokojenia z titulu nároku na náhradu škody,“ bol formulovaný v stanovisku občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, Cpj 37/78 zo dňa 21.12.1978, ktoré bolo potvrdené ďalším stanoviskom uverejneným pod rozhodnutím č. 25/1986, strana 299 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk. Vyššie uvedený záver je podporovaný aj relevantnou právnou doktrínou tak z minulosti (porovnaj V. Plecítý: Aktuálne otázky zodpovednosti za neoprávnený majetkový prospech, In: Právnik č. 3/1984 alebo J. Danek: Ešte k niektorým otázkam vzťahu...,) ale aj zo súčasnosti (napr. J. Fiala - M. Kindl a kol.: Občianske právo hmotné, Plzeň 2007, strana 654), podľa ktorej nároky z bezdôvodného obohatenia majú subsidiárny charakter. Vo všeobecnosti sa dá teda uviesť, že plnenie na základe bezdôvodného obohatenia možno požadovať len vtedy, ak nemožno požadovať plnenie z iného titulu, ktorý právny názor vo svojich ostatných rozhodnutiach zastáva aj Najvyšší súd SR (uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/48/2010, sp. zn. 2Cdo/155/2011, rozsudok NS SR sp. zn. 1Cdo/123/2009).

19. Prezentovaný názor o konkurencii nároku na náhradu škody a nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia zhrnutý do záveru, že právo na náhradu škody voči štátu podľa Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci nevznikne, kým poškodený má možnosť domáhať sa vydania

bezdôvodného obohatenia voči subjektu, ktorý má povinnosť bezdôvodné obohatenie vydať, nemožno považovať za správny.

20. Pokiaľ žalovaný v podanom dovolaní poukazoval na iné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, odvolací súd uvádza, že v súdnej veci nie je viazaný právnym názorom krajského súdu, ako súdu odvolacieho v iných veciach, pričom poukazovanie na iné rozhodnutie senátu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/31/2013-142 s prihladnutím na predmet sporu, odvolací súd považuje za neprimerané s prihladnutím na iný skutkový a právny stav veci. Pokiaľ žalovaný poukazoval na judikatúru Ústavného súdu SR (napr. I.ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95, II.ÚS 80/99) vo vzťahu k predvídateľnosti práva, odvolací súd konštatuje, že judikatúra Najvyššieho súdu SR v skutkovo identických alebo analogických veciach nie je jednotná, ktorá skutočnosť je v rozpore s princípom právnej istoty a pre odvolací súd znamená, že sa k niektorému z názorových prúdov musel prikloniť. Odchýlenie súdu od existujúcej judikatúry by pritom mohlo predstavovať zásah do základných práv a slobôd účastníka konania len za predpokladu, že by bolo dôsledkom arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti súdneho rozhodnutia (nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 117/2011-45). Odvolací súd po preštudovaní relevantnej judikatúry a literatúry sa priklonil k záverom vyplývajúcim zo stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR, Cpj 37/78, uznesenia NS SR sp. zn. 2Cdo/48/2010 a 2Cdo/155/2011, pretože zákon č. 514/2003 Z. z. za podmienku úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody proti štátu neustanovuje zánik možnosti dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky titulom bezdôvodného obohatenia alebo náhrady škody uplatnenej voči súdnemu exekútorovi a spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi zodpovedá, aby štát (žalovaný) uhradil (za splnenia zákonom predpísaných podmienok) žalobcovi ako osobe, ktorá bola oprávnenou v exekúcii, škodu v prípade zistenia nesprávneho úradného postupu, o ktorej tvrdí, že mu vznikla v priamej príčinnosti v dôsledku nesprávneho postupu súdneho exekútora v jednotlivých exekučných konaniach. Naopak, spravodlivému usporiadaniu vzťahov medzi účastníkmi, ani zákonu nezodpovedá podľa názoru odvolacieho súdu požiadavka, aby nárok na náhradu škody proti štátu uplatňoval oprávnený subjekt až potom, ako sa neúspešne domáhal nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, resp. plnenia proti tomu, kto ho získal. Okresným súdom prezentovaný názor by sa podľa odvolacieho súdu mohol stať účinným liberačným nástrojom štátu, čím by bolo porušené základné právo garantované Ústavou SR v článku 46 ods. 3 (každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom), ako aj výslovné znenie § 3 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. Jednotlivé ustanovenia tohto zákona treba vykladať ústavne komfortným spôsobom tak, aby mohlo byť právo jednotlivcov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom aj účinne realizované. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť uvedené právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom, keď zároveň platí, že zodpovednosť štátu za škodu je absolútnou objektívnou zodpovednosťou, pre ktorej vznik a existenciu nie sú podstatné žiadne ďalšie skutočnosti, ako skutočnosti predpokladané zákonom, najmä nie skutočnosť, či poškodený využil alebo nevyužil možnosť domáhať sa plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia proti súdnemu exekútorovi. Hore uvedené rovnako platí aj vo vzťahu k uplatneniu nároku žalobcu voči exekútorovi v zmysle ust. § 33 ods. 1 Exekučného poriadku, pričom odvolací súd poukazuje v tomto smere na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.03.2016, sp. zn. 3Cdo/75/2015, podľa ktorého zodpovednosť súdneho exekútora za škodu podľa § 33 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (Exekučný poriadok) a zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorá bola spôsobená súdnym exekútorom pri výkone exekučnej činnosti, sa vzájomne nevylučujú. Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozhodnutia v uvedenej veci poukázal na to, že pokiaľ ide o vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou exekútora podľa § 33 ods. 1 Exekučného poriadku a zodpovednosťou štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovednosť exekútora za škodu pri výkone funkcie exekútora je širšia ako podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (porovnaj napr. II.ÚS 165/2012, IV.ÚS 607/2013). Exekučný poriadok ani zákon č. 514/2003 Z. z. priamo neustanovujú prioritu alebo výlučnú zodpovednosť za škodu podľa niektorého z nich; obe zodpovednosti stoja vedľa seba. Z dikcie možno vyvodiť, že za škodu spôsobenú exekútorom pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu (činnosti uvedené v ustanoveniach § 29 až 194 Exekučného poriadku), zodpovedá vedľa štátu (s následným právom regresu) rovnako sám exekútor, a to za podmienok uvedených v § 33 ods. 1 Exekučného poriadku (obdobne II.ÚS 289/2008).

21. Pokiaľ teda okresný súd zamietol žalobu žalobcu len z dôvodov, že podľa názoru okresného súdu žalobca podal žalobu voči žalovanému predčasne, poukazujúc na tú skutočnosť, že si môže nároky uplatniť voči JUDr. Jurajovi Frantovi žalobami v konaní o plnenie, prípadne o vydanie bezdôvodného obohatenia, nemožno považovať z hore uvedených dôvodov rozhodnutie okresného súdu za vecne správne.

22. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že v čase rozhodovania okresného súdu, ako aj v čase podania odvolania žalobcom existoval vo veci odvolací dôvod podľa ust. § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p., ako aj odvolací dôvod v zmysle § 221 ods. 1, písm. f) O.s.p., pričom na vady konania pred okresným súdom bolo potrebné prihliadať aj v zmysle § 212 ods. 3 O.s.p. Odvolací súd preskúmaním veci zistil, že okresný súd vo veci samej pojednával dňa 22.10.2012, na ktorom pojednávaní nevykonal žiadne dokazovanie, z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 19.11.2012 nevyplýva, že by súd vykonal dôkaz listinami v súlade s v tom čase platným ust. § 129 O.s.p., keď podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. (platného a účinného právneho predpisu v čase rozhodovania okresného súdu) dôkazy listinami treba vykonávať tak, že predseda senátu (sudca) ich na pojednávaní prečíta alebo oboznámi ich obsah. Tento spôsob vykonania dôkazu musí byť zrejmý zo zápisnice z pojednávania, pričom vykonávanie dôkazu celým spisom súhrne nie je správne, pretože potom nemožno posúdiť, ktoré konkrétne dôkazné prostriedky súd využil a v akom rozsahu dokazovanie vykonal (viď R 22/1979). Odvolací súd poukazuje na to, že z obsahu zápisnice z pojednávania dňa 19.11.2011, ktoré pojednávanie súd odročil len za účelom vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, nie je zrejmé, či a v akom rozsahu súd vykonal dokazovanie v súlade s ust. § 129 ods. 1 O.s.p., ktoré konkrétne dôkazy, dôkazné prostriedky v rámci dokazovania vykonal. S prihliadnutím na hore uvedené okresný súd vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, čo bolo zákonným dôvodom pre zrušenie rozhodnutia v čase rozhodovania okresného súdu v zmysle § 221 ods. 1, písm. h) O.s.p. Odvolací súd rovnako považoval za dôvodnú odvolaciu námietku žalobcu v zmysle § 221 ods. 1, písm. f) O.s.p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Odvolací súd uvádza, že okresný súd sa žiadnym spôsobom v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s uplatneným nárokom čo do jeho základu, ako aj výšky uplatneného nároku, keď nárok zamietol len na základe nesprávneho právneho názoru, že žaloba voči žalovanému je podaná predčasne z dôvodu, že žalobca si mal svoje nároky uplatniť voči JUDr. Jurajovi Frantovi (bývalému súdnemu exekútorovi) v konaní o plnenie, resp. v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Keďže okresný súd sa žiadnym spôsobom z týchto dôvodov vôbec nezaoberal (z odôvodnenia rozsudku okresného súdu to nijako nevyplýva) uplatneným nárokom čo do jeho základu, zistenia skutkového stavu a právneho posúdenia veci, je rozsudok okresného súdu nepreskúmateľný, trpí vadou arbitrárnosti, ktorý nedostatok nemožno odstrániť v konaní pred odvolacím súdom. Odvolací súd uvádza, že princíp práva na spravodlivý proces zodpovedá povinnosti súdu svoje rozhodnutie odôvodniť, pričom sa súd musí vysporiadať so všetkými relevantnými námietkami uplatnenými stranami sporu, a to spôsobom zodpovedajúcim miere ich závažnosti. Ak tak neurobí, založí tým nepreskúmateľnosť ním vydaného rozhodnutia a spravidla tak aj jeho protiústavnosť. Podobne ako v skutkovej oblasti, tak aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež so zásadami spravodlivého procesu podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vôbec nie je zrejmé, na základe akého dokazovania a akého ustanovenia právneho predpisu dospel okresný súd k záveru, že žaloba žalobcu je predčasne podaná a že žalobca sa mal primárne domáhať svojho nároku voči subjektu, ktorý škodu spôsobil, teda voči osobe súdneho exekútora v konaní o plnenie, prípadne v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia. Z týchto dôvodov sa okresný súd žiadnym spôsobom ani nevysporiadal s uplatneným nárokom vo veci samej, žiadnym spôsobom ani nevyhodnotil dokazovanie, čo tiež nasvedčuje správnosti záveru odvolacieho súdu uvedeného vyššie, že okresný súd zákonným spôsobom dokazovanie v zmysle § 129 O.s.p. ani nevykonal. Odvolací súd poukazuje na to, že odôvodnenie rozsudku je veľmi významnou časťou rozsudku, a to z hľadiska presvedčivosti, logickej konzistentnosti a preskúmateľnosti súdneho rozhodnutia. Ústavný súd SR už v rozhodnutí II.ÚS 383/2006 postuloval, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia musí rešpektovať ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a obsahovať tie skutočnosti, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie súdu a tiež základnú myšlienkovú líniu, ktorou sa súd riadil, keď dospel k právnym záverom uvedeným v rozhodnutí. Formulačne má byť odôvodnenie rozhodnutia dostatočne pochopiteľné pre účastníkov konania a musí byť natoľko presvedčivé, aby odôvodňovalo záver uvedený vo výrokovej časti rozhodnutia. Napadnutý

rozsudok okresného súdu neobsahuje odôvodnenie, ktoré by spĺňalo náležitosti ust. § 157 ods. 2 O.s.p. platného a účinného v čase rozhodnutia okresného súdu a ani ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku platného a účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu, čo zakladá dôvod pre zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1, písm. b) CSP, keď rozsudok okresného súdu s prihliadnutím na rozsah jeho odôvodnenia je nepreskúmateľný a trpí vadou arbitrárnosti, ktorý nedostatok v konaní pred odvolacím súdom nemožno odstrániť, keď odvolací súd nemôže nahrádzať dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie.

23. V ďalšom konaní odvolací súd nariadil vykonať dokazovanie v súlade s ustanovením § 204 C.s.p., poukázal na oznámenie súdneho exekútora JUDr. Miroslava Šupu zo dňa 18.09.2012 v ktorom oznámení súdny exekútor súdu oznámil, že v zmysle §16 b Exekučného poriadku (v tom čase platného a účinného)bol vykonaný audit účtovníctva vo všetkých neskončených exekučných konaniach odvolaného súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu a bola z neho vypracovaná správa o faktických zisteniach. Nariadil súd vykonať dokazovanie uvedenou správou a opätovne rozhodnúť o uplatnenom nároku žalobcu.

24. Súd opätovne vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu. Žalobca na pojednávaniach prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne uviedol, že trvá na podanom návrhu a rozšíril žalobu o zákonné úroky z omeškania, vzhľadom na to, že si uplatnil riadne nárok na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Keďže mu nebolo vyhovené v tejto súvislosti sa štát, ako dlžník dostal do omeškania nasledujúci deň, kedy bolo oznámenie doručené žalobcovi o nevyhovení žiadosti. V súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka si uplatnil zákonné úroky z omeškania vo výške 9,0% zo sumy 11 067,20 Eur od 22.03.2012 do zaplataenia. Má za to, že sú splnené všetky zákonné podmienky pre úspešné uplatňovanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona o zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu pri výkone verejnej moci. Zo strany predchádzajúceho exekútora JUDr. Juraja Frantu došlo k nezákonnému postupu a dopustil sa nesprávneho úradného postupu, ktorý je definovaný v § 9 ods. 1 príslušného zákona. Keďže pri výkone verejnej moci exekútor pôsobí ako orgán verejnej moci, čo priamo vyplýva aj z Exekučného zákona, je to definované v § 5 Exekučného zákona, štát tak preberá na seba zodpovednosť nahradiť škodu, ktorá vznikla ako dôsledok výkonu exekučnej činnosti súdnym exekútorom. Zároveň poukázal na to, že zo strany JUDr. Juraja Frantu došlo k porušeniu predpisov a to § 16a a nasl. Exekučného poriadku a zároveň aj k porušeniu samotných ustanovení vyhlášky č. 288/1995 o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. JUDr. Juraj Franta si nesprávne vypočítal výšku odmeny a zároveň nezabezpečil finančné prostriedky tak, aby boli riadne odovzdané náhradníkovi. Po zániku funkcie exekútora mal vykonať samotné finančné vysporiadanie náhradník vrátane uplatnených trov exekúcie. Toto sa však nestalo a na základe vykonaného auditu a oznámenia sa oprávnený dozvedel o výške škody, pričom JUDr. Miroslav Šupa zaslal oprávnenému oznámenie o stave exekúcií, z ktorých je zrejmé, aká odmena má patriť exekútorovi, koľko dostal oprávnený a koľko zostáva oprávnenému poukázať. Výška škody je objektívne zistiteľná a vyčísliteľná, pričom žiadny právny predpis neukladá oprávnenému aby počkal na ukončenie exekúcie na to, aby si mohol uplatniť nárok na náhradu škody. Poukázal na ustanovenie § 19 ods. 1 Zák.č. 214/2003 Z.z., kde právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky, od kedy sa poškodený dozvedel o škode. Suma, ktorú si neoprávnene ponechal JUDr. Juraj Franta, ktorá je žalovanou sumou, nemôže byť opätovne v exekúcii vymožená v prospech oprávneného, nakoľko samotný exekútor JUDr. Miroslav Šupa t.j. náhradník v jednotlivých oznámeniach o stave exekúcie uviedol, že uvedená suma bola od povinného vymožená a musí ju zarátať na vymáhaný nárok a to aj napriek tomu, že nebola ešte poukázaná oprávnenému. Rovnako tak nebude môcť z tejto sumy uspokojovať svoje trovy exekúcie JUDr. Miroslav Šupa, keďže pri výpočte svojich trov bude vychádzať z inej sumy, ktorá bola vymožená v rámci prebiehajúcej exekúcie. Poukázal na to, že samotný exekučný poriadok v § 40 ods. 11 hovorí, že trovy exekúcie pôvodného exekútora sa vypočítajú tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie. Z uvedeného vyplýva, že je možné objektívne zistiť vymáhateľný nárok a to na základe vykonaného auditu a jednotlivého vyúčtovania v rámci exekúcií, ktoré boli označené v žalobe a vzhľadom na túto skutočnosť je spôsobená škoda vo výške 11 067,23 Eur. Existuje tu aj príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, ktorá je priama, bezprostredná a ničím nerušená.

25. Strana žalovaného prostredníctvom svojho zástupcu na pojednávaniach zotrvala na svojich stanoviskách z minulosti. Poukázala na nedôvodnosť žaloby. Pokiaľ aj JUDr. Juraj Franta si nesprávne vypočítal výšku odmeny a ponechal si z vykonávaných exekučných konaní väčšie plnenie, ako mu prináležalo je toho názoru, že sa nejedná o škodu, za ktorú by mal zodpovedať štát, nakoľko došlo

k neoprávnenému nakladaniu s prostriedkami, za ktoré zodpovedá exekútor a žalobca má, resp. mal možnosť domôcť sa plnenia v tomto rozsahu od samotného exekútora. Poukázal na rozdielnu judikatúru, ako aj tú skutočnosť, že krajský súd vo svojich uzneseniach používal nesprávnu judikatúru, ktorá rieši odlišný skutkový stav riešeného v tomto konaní. Ďalej poukázal na to, že súd by sa mal riadiť rozhodnutiami Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR a ČR v zmysle ktorých existenciou pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia určuje vznik škody, ako majetkovej ujmy a tým aj prípadnú konkurenciu úpravy zodpovednosti za škodu a úpravy vyplývajúcej z bezdôvodného obohatenia. Rozšírením žaloby o úroky z omeškania vzniesol námietku premlčania, nakoľko je toho názoru, že ak by aj nárok bol dôvodný, žalovaná sa mohla dostať do omeškania s plnením až momentom uplynutia lehoty na predbežné prerokovanie nároku, čo bolo ku dňu 22.03.2012 a od toho dňa žalobca si mohol uplatniť úroky z omeškania. Vzhľadom k tomu, že došlo k tomuto až na pojednávaní konanom dňa 19.06.2017 je zrejmé, že uplynula všeobecná trojročná premlčania lehota na uplatnenie nároku odo dňa, kedy sa mohlo právo uplatniť prvýkrát. Ďalej strana žalovaného uviedla, že pokiaľ by súd rozhodol o dôvodnosti nároku je potrebné tento nárok aj číselne vyjadriť a konfrontovať so žalobným návrhom vychádzajúc zo súm, ktoré sú uvedené v správe o skutkových zisteniach.

26. Súd opätovne vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobným návrhom, žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, stanoviskom k žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 14.03.2012, oznámením o stave exekúcií zo dňa 03.06.2011, 14.04.2011, 06.06.2011, 07.06.2011, opravou vyúčtovania zo dňa 03.06.2011, zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.01.2006, oznámením súdneho exekútora, na základe čoho zistil, že žalobca nadobudol zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 16.01.2006 pohľadávky, ktoré boli vymáhané súdnym exekútorom JUDr. Jurajom Frantom v jednotlivých exekučných konaniach č. ExÚ 357/1996, ExÚ 370/1996, ExÚ 082/1997, ExÚ 093/1997, ExÚ 95/1997, ExÚ 97/1997, ExÚ 105/1997, ExÚ 109/1997, ExÚ 110/1997, správou o faktických zisteniach, písomnými vyjadreniami účastníkmi konania zaslanými od posledného rozhodnutia, opravou vyúčtovania Ex 10082/1997, na základe poverenia vydaného súdom, pričom súdnemu exekútorovi JUDr. Jurajovi Frantovi zanikol mandát výkonu funkcie súdneho exekútora ku dňu 31.01.2009 a za jeho zástupcu bol poverený JUDr. Miroslav Šupa, súdny exekútor so sídlom Exekútorského úradu v Nitre. Tento oznámeniami o stave exekúcie oznámil žalobcovi, že súdny exekútor JUDr. Juraj Franta na uvedených exekúciách nevyplatil oprávnenému celkovo 11 067,23 Eur v týchto jednotlivých exekúciách, tieto peniaze si ponechal a nenachádzajú sa na účtoch, ktoré súdny exekútor JUDr. Miroslav Šupa od neho obdržal. Na základe toho žalobca podal žalobu o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. proti žalovanému. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť, bránil sa tým, že žaloba je predčasná u exekučných konaní, ktoré ešte neboli skončené a taktiež tvrdil, že žalobca sa mal obrátiť so svojím nárokom voči JUDr. Jurajovi Frantovi, nakoľko tento si peňažné prostriedky ponechal, a preto žalobca sa mal obrátiť so svojím nárokom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a až potom, pokiaľ by táto žaloba nebola úspešná, resp. nebolo by možné na základe nej plniť zo strany dlžníka, má sa obrátiť so svojím nárokom v konaní o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Súd zistil, že časť konaní bola ukončená a časť exekučných konaní stále prebieha.

27. V priebehu konania žalobca rozšíril svoj žalobný návrh o úrok z omeškania, ktorý žiadal priznať od doručenia oznámenia o zamietnutí nároku v rámci predbežného prejednania nároku. Žalovaný tvrdil, že nárok na zaplatenie úroky z omeškania je premlčaný. Žiadal taktiež skúmať faktickú výšku pohľadávky žalobcu voči žalovanému.

28. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci po a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

29. Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ bod 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

30. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné preťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

31. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

32. Žalobca v konaní tvrdil, že nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora JUDr. Juraja Frantu, ktorý konal na základe poverení Okresného súdu v Lučenci mu v jednotlivých exekučných konaniach vznikla škoda tým, že tento súdny exekútor si na odmene ponechal vyššiu čiastku, než mu prináležala, peniaze ďalej neodviedol svojmu náhradníkovi, ktorý bol v týchto konaniach jeho právnym nástupcom, pričom v zmysle citovaných zákonných ustanovení je pasívne legitimovaným subjektom Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré v rámci predbežného prerokovania nároku odmietlo tento nárok uspokojiť, a preto sa žalobca v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. obrátil na príslušný súd.

33. Podľa § 15 odsek 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

34. Podľa § 16 odsek 4 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

35. Podľa § 17 odsek 1 citovaného zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

36. Z obsahu spisového materiálu súd zistil, že žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom žalovaný žalobcovi oznámil, že podmienky na uspokojenie nároku nie sú splnené, nakoľko nie je preukázané kumulatívne splnenie zákonných podmienok pre vznik nároku na náhradu škody. Z toho dôvodu bola jeho žiadosť vyhodnotená ako nedôvodná, pričom toto oznámenie bolo žalobcovi doručené 22.03.2012.

37. Keďže žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho nárok neuspokojí, žalobca sa obrátil so svojím nárokom na súd.

38. Podľa § 2 odsek 1 zákona číslo 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonanie núteného výkonu exekučných titulov (ďalej len „exekučná činnosť“).

39. Podľa § 5 odsek 2 citovaného zákona vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci.

40. Súd bolo toho názoru, že v tomto prípade exekútor je orgánom verejnej moci a vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci, na základe čoho je subjektom, za ktorý štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, preto sa ďalej zaoberal posúdením nároku žalobcu z hľadiska jeho dôvodnosti.

41. Podľa § 16 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z.z., výkon funkcie exekútora zaniká odvolaním exekútora.

42. Podľa § 16 ods. 2 písm. a/ zákona č. 233/1995 Z.z., komora navrhne ministrovi odvolanie exekútora na žiadosť exekútora.

43. Podľa § 16 ods. 7 zákona č. 233/1995 Z.z., pri zániku výkonu funkcie exekútora podľa odseku 1 komora určí náhradníka. Za náhradníka vymenuje komora v lehote 30 dní od zániku funkcie podľa odseku 1 exekútora, ktorý na vymenovanie za náhradníka udelí súhlas. Ak nebolo možné vymenovať za náhradníka žiadneho exekútora s jeho súhlasom, stáva sa po uplynutí tejto lehoty náhradníkom exekútor, ktorý bol zástupcom exekútora, ktorého výkon funkcie exekútora zanikol. Náhradník exekútora vykonáva exekučnú činnosť vo svojom mene a v konaniach pokračuje na základe pôvodného poverenia.

44. Podľa § 16a ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z., v prípade zániku výkonu funkcie exekútora podľa § 16 ods. 1 písm. a) a b) náhradník exekútora v súčinnosti s prezídiom komory (§ 214) vykoná do 30 dní po zániku výkonu funkcie exekútora súpis stavu exekučných spisov podľa registra vedeného na exekútorskom úrade. Náhradník exekútora vykoná finančné vyúčtovanie spisov ku dňu zániku výkonu funkcie exekútora na základe dokladov, ktoré sú súčasťou exekučného spisu.

45. Podľa § 16a ods. 3 zákona č. 233/1995 Z.z., náhradník exekútora zabezpečí výkon exekúcie v neukončených exekučných konaniach. Náhradník exekútora je oprávnený disponovať s osobitným bankovým účtom exekútora, ktorému výkon funkcie zanikol.

46. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 288/1995 Z.z. platného v čase začatia exekučného konania, základom na určenie odmeny súdneho exekútora za výkon exekučnej činnosti pri exekúcii na peňažné plnenie je výška vymáhanej pohľadávky, ak ďalej nie je ustanovené inak (§ 6, § 14 až 16).

47. Ďalej podľa § 16 odsek 2 vyhl.č.288/1995 Z.z. ak súdny exekútor pri exekúcii na peňažné plnenie vymôže časť pohľadávky pred jeho vylúčením z vykonávania exekúcie alebo pred jej zastavením, pri určovaní jeho odmeny sa postupuje podľa § 5 s tým, že základom na určenie tejto odmeny je výška vymoženej pohľadávky.

48. Podľa § 5 odsek 1 cit. vyhl. odmena súdneho exekútora je 20% zo základu na jej určenie, najmenej však 33,19 eura a najviac 33 193,92 eura.

49. Pri posúdení veci v súlade s tým, čo uviedol odvolací súd je nutné posúdiť, či boli splnené predpoklady zodpovednosti za škodu v nadväznosti na prejednávany prípad, pričom bolo zistené, že zo strany súdneho exekútora JUDr.Juraja Frantu pri výkone verejnej moci došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to tým, že tento nepoukázal na účet svojho nástupcu -náhradníka peňažné prostriedky určené pre oprávnených, tieto si ponechal, čím na strane oprávnených malo dôjsť k vzniku škody tým, že tieto finančné prostriedky boli vymožené, avšak neboli im poukázané a sú vyčíslené v správe o faktických zisteniach, pričom táto škoda mala vzniknúť v priamej príčinnej súvislosti s týmto nesprávnym úradným postupom. Pri predbežnom prerokovaní nároku s príslušným orgánom nedošlo k uspokojeniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku a v súvislosti s tým, čo uviedol následne odvolací súd v odst.17 uznesenia 14Co/532/2015, súd mal za to, že je tu daná zodpovednosť za škodu pri výkone verejnej moci spôsobená nesprávnym úradným postupom JUDr.Juraja Frantu a preto v ďalšom s použitím vyššie citovaných zákonných ustanovení a vychádzajúc zo správy o faktických zisteniach skúmal výšku nároku oprávnených, ktoré nároky boli postúpené na žalobcu, ako zistil zo správy o faktických zisteniach vyplýva, že v exekučnej veci :

sp.zn. ExÚ 357/1996 treba oprávnenému doplatiť 65 044,50 Sk t.j. 2159,08 Eur, pričom oprávnený žiadal doplatiť 1923,89 Eur,

vo veci sp.zn. ExÚ 370/1996 zostáva oprávnenému doplatiť 3597,80 Sk, t.j. 119,42 Eur, pričom oprávnený žiada doplatiť 77,10 Eur,

vo veci sp.zn.ExÚ 82/1997 treba oprávnenému doplatiť 111 701,70 Sk t.j. 3707,81 Eur, pričom oprávnený žiada doplatiť 3660,24 Eur,

vo veci sp.zn. ExÚ 93/1997 treba oprávnenému doplatiť 62 634,90 Sk t.j.2112,29 Eur, pričom oprávnený žiada doplatiť 1917,27 Eur,
vo veci sp.zn. ExÚ 95/1997 treba oprávnenému doplatiť 30022,70 Sk t.j. 996,57 Eur, pričom oprávnený žiada doplatiť 998,62 Eur,
vo veci sp.zn. ExÚ 97/1997 treba oprávnenému doplatiť 7359,60 Sk t.j. 244,29 Eur, pričom oprávnený žiada doplatiť 188,51 Eur,
vo veci sp.zn. ExÚ 105/1997 treba oprávnenému doplatiť 12 418,20 Sk t.j. 412,20 Eur, pričom oprávnený žiada doplatiť 412,17 Eur ,
vo veci sp.zn.ExÚ 109/1997 treba oprávnenému doplatiť 41 086,-Sk t.j. 1363,80 Eur, oprávnený žiada doplatiť 1229,61 Eur,
vo veci sp.zn.ExÚ 110/1997 treba oprávnenému doplatiť 21 287,20 Sk, t.j. 706,60 Eur, pričom oprávnený žiada doplatiť 659,82 Eur.
Celkove je možné konštatovať, že nárok žalobcu po spočítaní súm, ktoré treba doplatiť neprevyšuje žalovanú sumu.

50. Je možné teda konštatovať, že pohľadávky oprávnených, ktoré pohľadávky boli postúpené právnenému predchodcovi žalobcu a následne žalobcovi z titulu náhrady škody neprevyšuje nárok vyčíslený v správe o faktických zisteniach z ktorej súd riadiac sa názorom odvolacieho súdu vychádzal. Z týchto dôvodov potom priznal žalobcovi nárok na zaplatenie dlhovanej čistky z titulu zodpovednosti za spôsobenú škodu pri výkone verejnej moci.

51. Súd ďalej posudzoval nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania, ktorý žalobca žiadal priznať vo výške 9% z dlhovanej sumy od 22.03.2012 do zaplatenia t.j. od dátumu, kedy mu bolo doručené oznámenie o predbežnom prejednaní nároku.

52. Na danú vec je nutné aplikovať ustanovenie § 16 odsek 4 zákona číslo 514/2003 Z.z. veta posledná, ktorá hovorí, že ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody , alebo uplynutím 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Z uvedeného je zrejmé, že lehota omeškania začala plynúť odo dňa oznámenia príslušného orgánu, že neuspokojí nárok na náhradu škody t.j. od 22.03.2012. Úrok z omeškania si žalobca uplatnil na pojednávaní konanom dňa 19.06.2017.

53. Podľa § 100 odsek 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

54. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

55. Podľa § 110 odsek 3 Občianskeho zákonníka ,úroky a opakujúce sa plnenia sa premlčujú v troch rokoch; ak však ide o práva právoplatne priznané alebo písomne uznané, platí táto premlčacia doba, len pokiaľ ide o úroky a opakujúce sa plnenia, zročnosť ktorých nastala po právoplatnosti rozhodnutia alebo po uznaní.

56. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca si mohol uplatniť svoj nárok na úroky z omeškania od 22.03.2012, pričom si ich uplatnil až 19.07.2017 a je teda zrejmé, že úrok z omeškania je sčasti premlčaný a to za obdobie od 22.03.2012 do 19.06.2014.V tejto časti bolo potrebné žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

57. V časti v ktorej súd vyhovel nároku na zaplatenie úroku z omeškania súd vychádzal z ustanovenia § 517 odsek 2 Občianskeho zákonníka.

58. Podľa § 517 odsek 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

59. Výšku úrokov z omeškania stanovuje § 3 nariadenia vlády SR č.87/1995 Zb., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

60. V tejto časti súd priznal v zmysle citovaných zákonných ustanovení žalobcovi nárok na zaplatenie úroku z omeškania a vo zvyšku žalobu čo do zaplatenia úroku z omeškania vzhľadom na námietku premĺčania vznesenú žalovaným zamietol vychádzajúc z ustanovenia § 100 odsek 1 Občianskeho zákonníka.

61. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

62. Žalobca mal vo veci úspech čo do zaplatenia istiny v celom rozsahu., pričom súd zamietol žalobný návrh čo do časti príslušenstva t.j. úroku z omeškania na základe čoho súd vyslovil, že žalobca má nárok na zaplatenie trov konania v celom rozsahu.

63. Ďalej bolo o trovách konania rozhodnuté podľa § 262 odsek 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

64. Ďalej bolo o náhrade trov konania rozhodnuté podľa § 262 odsek 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie ja jej trovy.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,

- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.